

14 Anekdoten voor het Loosdrecht Jazz Festival

Voorwoord

Voor de website en de programma boekjes van het Loosdrecht Jazz Festival rakelde ik een aantal anekdoten op. Het Loosdrecht Jazz Festival anno nu houdt rekening met het fameuze verleden.

Het is geen systematische geschiedenis. Het zijn verhaaltjes die ik, om te beginnen in 2014, optekende uit de mond van mij bekende nog levende getuigen vanaf 1958. Puttend uit hun geheugen, krantenberichten (collectie Nederlands Jazz Archief; collectie familie Van Dijk) de site Delpher.nl. En de foto's van Pieter Boersma, aangevuld met opnames van Paulus van Vliet uit 1967.

Allen die ik terloops citerend heb ingevoerd dank ik voor hun opmerkingen. Verhaaltjes en foto's zijn nu on-line beschikbaar. Ze geven iets aan van de historische locatie Loosdrecht waar nu wederom in een botenloods een Festival bloeit.

Pim Fenger
www.fenger.nl/pim
Amsterdam, augustus 2017

I. Max van Praag

Aan Max van Praag de eer om Loosdrecht vanaf 1958 tot centrum van jazz te maken. Hij, zanger van het Nederlandse Lied, wilde wel eens wat anders en stuitte op de botenloods Jachthaven Van Dijk waar Tony Schifferstein, Alexander Pola en Rijk de Gooijer een succesvol cabaret hadden. Hij heeft die ambiance overgenomen met periodieke optredens van een vaste groep rondom Pim Jacobs en Rita Reys .

Om jong jazz talent een kans te geven verbond hij aan de vaste optredens een Concours dat volop aandacht kreeg op de TV en als beloning voor de winnaar een opname van Philips/Phonogram. Het Nederlandse lied bleef aan hem kleven. Wie kent niet Over 25 Jaar en Als de Klok van Arnemuiden? Hem werd voorgelegd dat er in heel Arnemuiden geen ene klok te bekennen valt. Zijn antwoord was zo snel als een jazzmuzikant: daarom zing ik ook ALS de klok.

Overigens, de eerste jazz avond in 1958 verliep niet zonder slag of stoot. Het openingswoord van Max van Praag werd - zoals Michiel de Ruyter noteerde - vrijwel onmogelijk gemaakt door een spontaan gegroeid spreekkoor dat riep: "Max, een liedje!".



Max van Praag met Willem Breuker, 1965. Foto: Pieter Boersma

II. Harry Piller / Carel Heinsius / Louis van Dijk

Drummer Harry Piller won in 1959 met het Misha Mengelberg trio de eerste prijs van het Loosdrecht Jazz Concours. Voor deelname werden slechts reiskosten vergoed. Harry moest overkomen uit Ulm waar hij voor de Amerikanen speelde. Daar stond de organisatie toch even van te kijken. Met ruzie tussen voorzitter en penningmeester, herinnert Harry zich. De tweede prijs ging naar het trio Carel Heinsius waarin Hans Dolman de trom roerde. Hans was in de finale verhinderd en vroeg Harry hem te vervangen. En zo is Harry Piller de enige die ooit zowel de eerste als de tweede prijs op dezelfde avond won.

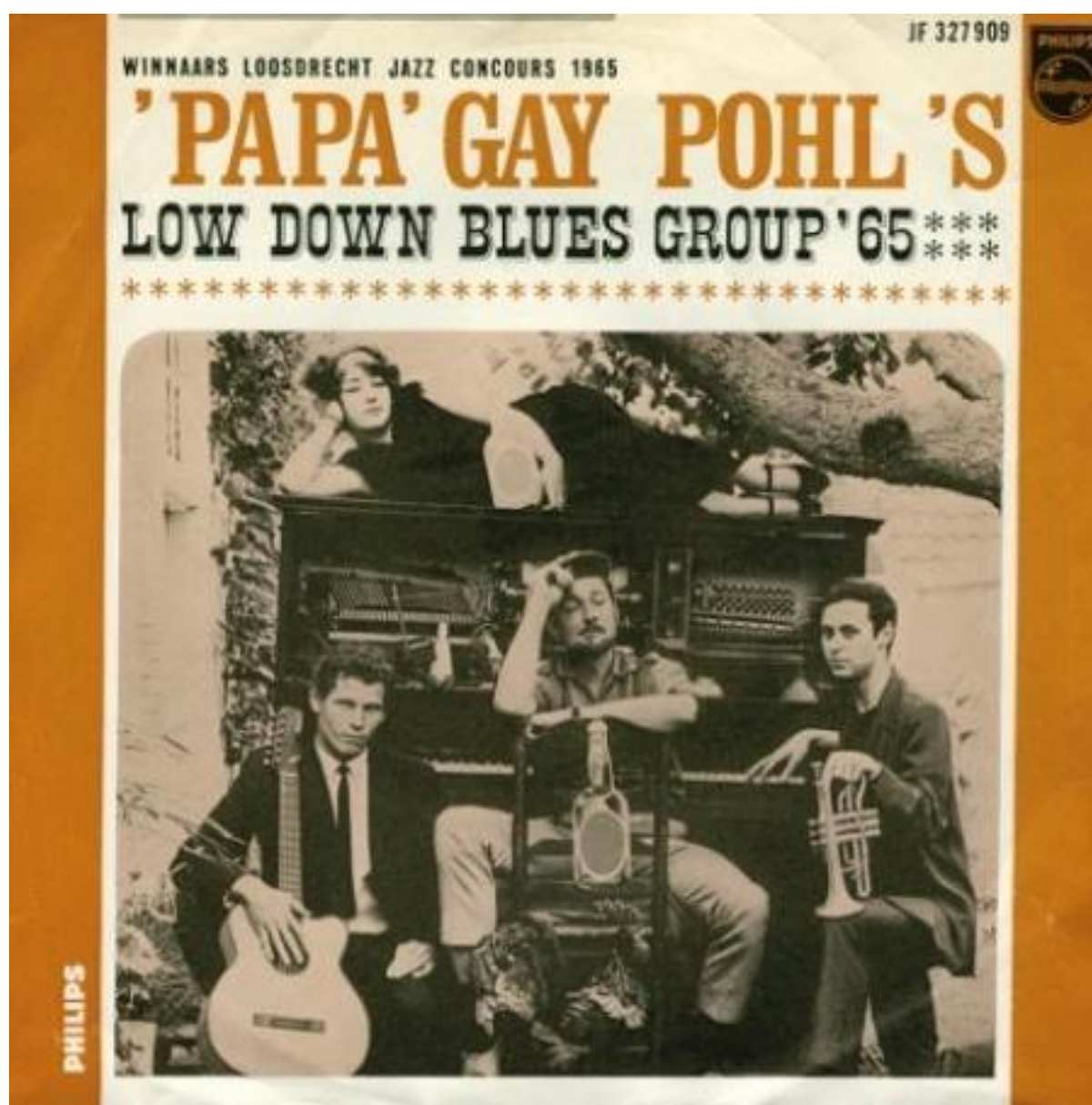
Het trio Carel Heinsius werd eerste in 1958, en tweede in 1959. Trio Louis van Dijk veroverde in 1960 de tweede plaats en werd een jaar later winnaar.



Trio Louis van Dijk , 1960, met Tony van Hal (bas) en Herman van Gest (dr).

III. Victoria Varekamp & de Low Down Blues Group 65

Oude Stijl Jazz is van meet af aan onderdeel geweest van jazz in Loosdrecht. In de publiciteit ondergesneeuwd door de modernisten. Dagblad Het Vrije Volk kopte in 1963: Oude Jazz herneemt rechten in Loosdrecht. Zangeres Victoria Varekamp doorbrak de eenzijdige publiciteit in augustus 1965 met de Low Down Blues Group 65. Deze - in juli 1965 opgerichte band - kreeg met de eerste prijs voor Oude Stijl veel aandacht in de pers: kranten, TV gidsen, maar ook Revue en Panorama. Tevens wonnen zij boven Modern winnaar Joop van Enkhuizen Quartet de extra prijs: de Beker van de gemeente Loosdrecht. Bij de prijs hoorde een grammofoonplaat opname. Op de hoes zien we Victoria liggend op een honky tonk piano die werd bespeeld door Gé van der Pol. Gé maakte als piano solist geen kans en richtte daarom snel de Blues Group op. Victoria herinnert zich dat ze in de finale voor 4 microfoons zong: 1 voor de radio, 1 voor de tv, 1 voor de plaat en 1 voor het publiek.



IV. Willem Breuker / Pieter Boersma

In 1966 stond het Concours op zijn kop met het orkest van Willem Breuker in de finale. In de voorronden had Willem 15 muzikanten opgetrommeld. In de finale was de groep nog groter: 23 man/vrouw. Verdeeld over drie groepen, met fotograaf Pieter Boersma (cello) als een van de aanvoerders. Pieter herinnert zich nog de bonje die uitbrak in de finale toen Willem met 23 muzikanten kwam aanzetten. Aangevuld met een zangeres, een danseres en een geluidsband. Tot grote schrik van de organisatie. De tijdslimiet werd overschreden. Ruzie in de Jury waar door toedoen van 3e prijswinnaar 1959 Tony Vos (altsax) de eerste prijs ontglipte. Maar wellicht ook door de ruzie die tussen Willem en Pieter tijdens het optreden in goed Amsterdam-Oost taalgebruik werd uitgevochten.

Een jaar later, Pieter Boersma won de tweede prijs in 1967, was het weer raak. Pieter had met zijn groep een Sinterklaas Potpourri ingestudeerd, maar zag daar in de finale van af. Een finale waarin Pieter speelde met Han Bennink, Maarten van Regteren Altena, Gilius van Bergeijk en Hans Dulfer. Een week daarvoor had Willem (blokfluit en zang) met Kees Hazevoet (linkshandig bas) en Arjen Gorter (gestreken gitaar met 1 snaar) een Max van Praag Potpourri ten gehore gebracht. Tot grote woede van Max, die uit zijn vel sprong. Om in de prijzen te vallen is Pieter Boersma met zijn groep toen maar op free jazz overgaan .



vlr: Arjen Gorter, Hans Dulfer, Willem Breuker, Loosdrecht 1966. Uiterst rechts jury lid Aad Bos. Foto: Pieter Boersma.

V. Benjamin Herman / Ernst Glerum

Jurylid festival Loosdrecht stapt op na kritiek op "partijdigheid", kopt de Volkskrant op 2 augustus 1991. Wat was er gebeurd? Tijdens het Loosdrecht Festival werd de Wessel Ilcken Prijs uitgereikt aan een veelbelovend jazz-talent. Vier van de vijf juryleden, onder wie Jan Huijds kozen voor altsaxofonist Benjamin Herman. Huijds was echter onderdirecteur van het Hilversums Conservatorium waar Benjamin leerling was. Na publieke beschuldiging van partijdigheid trok Huijds zich terug.

Op de achtergrond, herinnert Benjamin Herman zich, speelde zich een strijd af tussen conservatoria. Bij de samenstelling van de jury zou Hilversum de leiding hebben gehad en hadden Den Haag en Amsterdam het nakijken. Benjamin heeft daar niet onder geleden. Voor een jonge muzikant telt de prijs, waar hij nog steeds trots op is. Ernst Glerum, vaste bassist van de huidige groep rondom Benjamin Herman kijkt met veel genoegten terug op het toen Internationaal Loosdrecht Festival. In 1972 hoorde hij als 17 jarige Charles Mingus : een onuitwisbare indruk die nog steeds zijn sporen nalaat.



VI. Theo Loevendie /Martijn van Iterson / Sjoerd Dijkhuizen

Een affiche in een Amsterdams café (20 juli 2014) toont het optreden van Theo Loevendie (1930, sopraansax) met Martijn van Iterson (1970, gitaar). Martijn speelt op het Loosdrecht Jazz Festival 2014 evenals Sjoerd Dijkhuizen (1972, sax). Martijn is een leerling van Wim Overgaauw, vaste kracht bij Pim Jacobs, welbekend op Loosdrecht.

In 1964 won Ferdinand Povel het Concours. Ferdinand is een leerling van Theo Loevendie die in 1971 overtuigde met zijn consort waarin oa Hans Dulfer, Willem van Manen en Martin van Duynhoven. Sjoerd Dijkhuizen is een leerling van Ferdinand Povel. Over Loosdrecht als thuishaven gesproken.

Het is, zoals fameus jazz criticus Michiel de Ruyter in 1963 in Vrij Nederland opmerkte: "Sinds 1958 betekent Loosdrecht , jaar en dag synoniem met watersport, voor steeds meer mensen ook: jazz. (...) Loosdrecht is in het Nederlandse jazz-wereldje een begrip geworden".



VII. Bassisten en bassen

Trombonist Willem van Manen had een dubbelrol in Loosdrecht 1972: spelen in het kwartet van Theo Loevendie en jury lid bij het Concours. Met het kwartet ging het wel goed. Uitzonderlijke prestatie, zo luidde de recensie. Binnen de jury verliep het minder soepel. Saxofonist James Moody en Boy Edgar hebben de nodige woorden met Willem gewisseld. Onderwijl zat trompettist/jurylid Jimmy Owens, een pretentieuze mooie jongen, achter de dames aan. Boy wijzigde uiteindelijk zijn waardering.

Het was een International Festival. Opvallend was dat in het sextet van Charles Mingus de blanke saxofonist Bobby Jones op krukken liep. Hij was de vorige avond elders door Mingus van het podium gegooid. Mingus deed wel vaker agressief tegen blanken in zijn band. Trombonist Jimmy Knepper heeft dat geweten. Hem werden ooit een paar tanden uit de mond geslagen. Verder was volgens collega trombonist Willem de muziek dik in orde. Wat door bassisten Arjen Gorter en Ernst Glerum wordt bevestigd.

In het kwartet van Loevendie speelde Maarten (toen nog Van Regteren) Altena op zijn waardevolle Pöllmann bas. Ron Carter was er ook, en hoe. Het is dat Maarten even moest plassen dat hij Carter de kleedkamer zag uitlopen met Maarten's prachtinstrument. Bassisten opgepast, deze wisseltruck kan ook u overkomen.



Charles Mingus, Loosdrecht Jazz Festival 1972. Foto: Pieter Boersma.

VIII. De eerste stappen: punaises en plakband

Het zomerse Loosdrecht was vanaf 1958 het toneel van strijd tussen nieuw Nederlands jazztalent. In een mudvolle botenloods van jachthaven Van Dijk vond gedurende zes zondag avonden het Loosdrecht Jazz Concours plaats. Vijf bandjes per avond. In de finale op de voet gevolgd door radio en TV.

Grote mannen daarachter waren, naast initiatiefnemer Max van Praag, Aad Bos en Michiel de Ruyter. In 1971 groeide het Concours uit tot het Loosdrecht International Jazz Festival. NOS producer Joop de Roo speelde daarin de hoofdrol. Twee jaar later week de NOS uit naar Singer in Laren. Het was afgelopen met het sfeerrijke jazzgebeuren in Loosdrecht. In 1982 herleeft het Loosdrecht Festival in volle glorie in de botenloods "de Swingboei" met een knallend concert van The Skymasters. In 1993 houdt het ook daar op.

Journaliste Marga van Praag schrijft in het boek over haar vader (Jaap & Max, Het verhaal van de broers Van Praag) over haar eerste ervaringen met Loosdrecht. Op maandag krijgt de drukker te horen welke bands er volgende week spelen. Vanaf haar elfde jaar moet Marga, met broer Chiel, elke week opnieuw met haar vader mee naar de drukker. Daarna moeten ze overal in de omgeving tientallen aanplakbiljetten ophangen. Met punaises aan bomen, met plakband aan winkelruiten. Bij slagerij Roodhart, kruidenier Pijl, bij de bakker en Jachthaven Het Anker. Als het regende hielp Pim Jacobs mee met plakken, herinnert Marga zich. Door deze plakcampagne is, schrijft Marga, het jazzconcours een van de muzikale hoogtepunten van de jaren zestig geworden. Met winnaars als Louis van Dijk, Ferdinand Povel, Misha Mengelberg en Rob Hoeke. Aangevuld met extra attracties, zoals Chet Baker, Ben Webster en Kenny Clarke.



De entree van dancing Van Dijk

IX. De Erfenis van het Loosdrecht Jazz Concours

Het Loosdrecht Jazz Festival van nu werd in 2014 opgericht: wederopstanding van de belangrijke positie die Loosdrecht vanaf 1958 innam. Thuishaven van de Nederlandse Jazz. Het door notaris Sebastiaan Kreugel vastgelegde doel zegt dat het festival de historische betekenis van Loosdrecht Jazz in acht neemt.

Daarmee lijkt het Festival van nu de unieke erfgenaam van het fameuze Loosdrecht Jazz Concours dat van 1958-1970 in de loods van Jachthaven Van Dijk de toon zette.

Maar niet heus, er zijn twee voorgangers die het erfdeel claimen: de voortzetting vanuit Loosdrecht naar Laren en later Amsterdam. En het Loosdrecht Festival in de Swingboei.

* Van Concours naar Internationaal Jazz Festival

Het sinds 1958 jaarlijks op zes achtereenvolgende zomerse zondagen in jachthaven van Dijk georganiseerde Loosdrecht Jazz Concours werd in 1971 omgedoopt tot het International Jazzfestival Loosdrecht. Aad Bos, VARA presentator en vast jurylid van het Concours herinnert zich de ambitie om van 'Loosdrecht' een internationaal festival te maken. Hoe sfeervol Loosdrecht ook was en hoe geschikt ook voor het houden van concoursen, de plannen voor een internationaal festival pasten niet in de verbouwde botenloods van jachthaven Van Dijk. Laren lag op de loer. Daar werden vanaf 1973 in Singer tijdens een jazz-vijfdaagse de activiteiten uitgebreid: Clinic; Film en Foto; Concerten en een Concours.

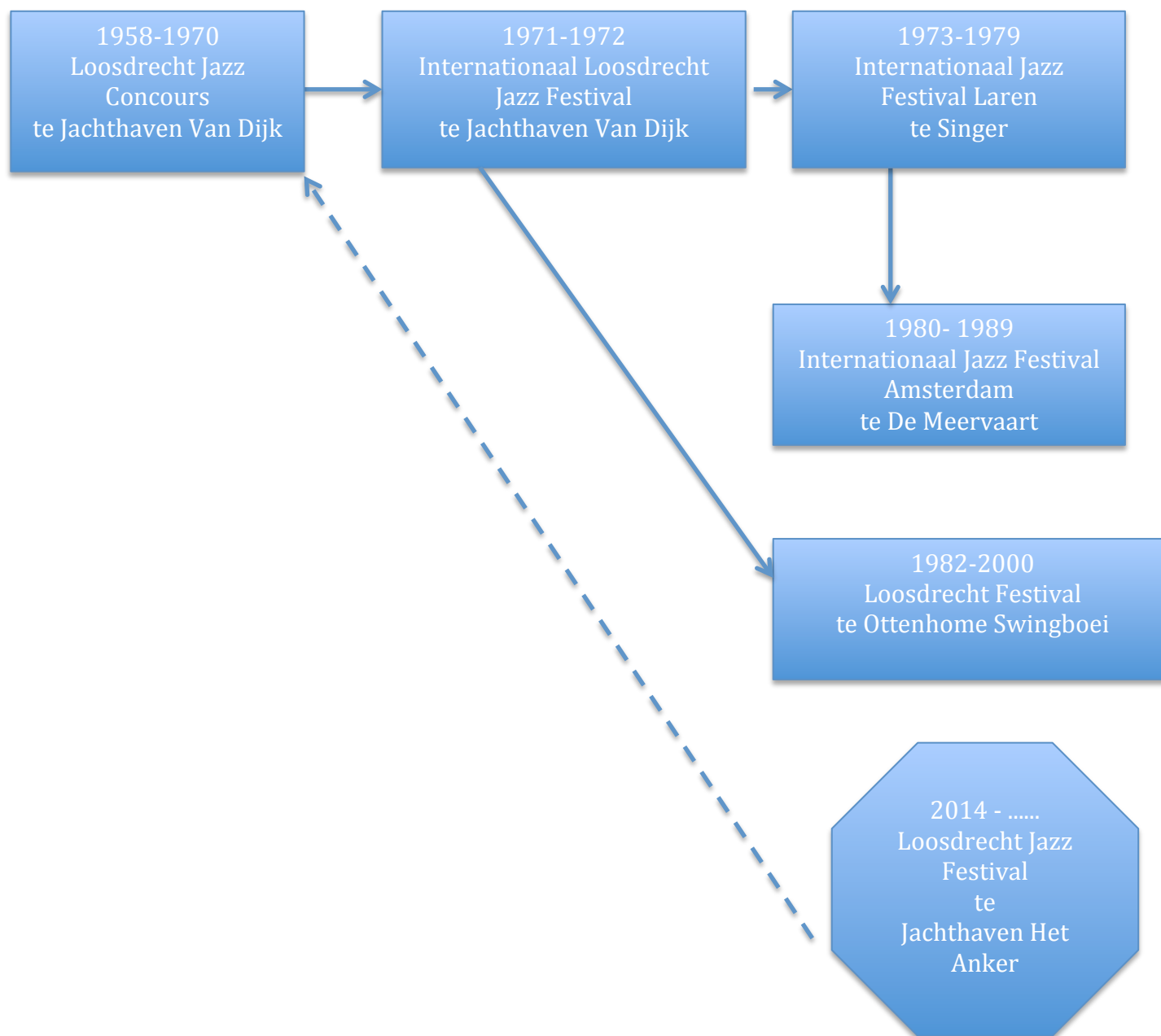
In 1980, zeven jaar later, verlaat het Festival zijn vertrouwde Gooise stek bij het Laren's Museum en verhuist naar het Cultureel centrum de Meervaart in Amsterdam dat met zijn oktober jazzmaand indruk had gemaakt. Er kan daar meer. Zaal en zaaltjes zijn flexibel. "Eet- en drankgelegenheden zijn allemaal vlak bij elkaar", sprak Michiel de Ruyter in de Twentse Courant.

* Van Concours naar Swingboei

Terwijl het Internationale Jazz Festival zich vanaf 1973 voortzette in Laren, en later Amsterdam, liet Loosdrecht het er niet bij zitten. Met als drijvende krachten secretaris Yvonne Siemons en penningmeester Jasing Chu werd de Stichting Loosdrecht Festival opgericht die na een geslaagde try-out in 1981 een jaar later een volwaardig Loosdrecht Festival organiseerde. Het festival was ruim opgezet, met cabaret, telebingo en gala-dansen. Maar de kern van het Loosdrechtse zomerfeest was het door Pim Jacobs gepresenteerde Internationaal Jazz Festival. "Loosdrecht swingt weer" kopt het Algemeen Dagblad in een lovende beschouwing over het programma 1982.

Aan prijzen geen gebrek. Naast de wederopstanding van de Wessel Ilckenprijs kende het festival de Loosdrecht Festival Promotion Prize en de Max van Praag Award voor de beste begeleider. Maarten van der Grinten bijvoorbeeld, begeleidde in 1991 op gitaar de 23 jarige Wessel Ilcken Prijswinnaar Benjamin Herman. En hoe. Hij won er de Max van Praag Award mee.

De Erfenis van het Loosdrecht Jazz Concours



X. Twee Wessel Ilcken Prijzen

De Stichting Comité Wessel Ilckenprijs verzorgde vanaf 1963 de jaarlijkse Wessel Ilckenprijs. Eerst als oeuvre-prijs en vanaf 1974 als aanmoedigingsprijs. De prijs bestond uit een geldbedrag en een plastiek van Jan Wolkers dat het jaar daarop meteen moest worden doorgegeven aan de volgende winnaar.

Als eerbetoon aan de in 1980 overleden Boy Edgar heet de prijs voortaan de Boy Edgar prijs. En vanaf 1992 de VPRO/Boy Edgar Prijs. Sinds 2014 de BUMA Boy Edgar Prijs. (zie: www.boyedgarprijs.nl).

Minder bekend is dat Rita Reijs het er niet bij liet zitten dat de naam van haar overleden echtgenoot uit de prijzenkast was verdwenen. In 1983 pakte zij samen met Yvonne Siemons, Jasing Chu en haar nieuwe man Pim Jacobs de draad weer op en kwam de Wessel Ilckenprijs weer tot leven.

De prijs werd nu in het kader van het Loosdrecht Festival, dat meer dan jazz omvatte, als aanmoedigingsprijs uitgereikt aan jonge, veelbelovende jazzsolisten. De jazzcompetitie met voorrondes werd gedurende een aantal dagen gehouden in de Swingboei in Loosdrecht. Een filmpje uit 1987 toont presentator Pim Jacobs bij de uitreiking van de prijs aan Rob van Bavel (https://www.youtube.com/watch?v=HiN1q7n_bm4).

Merkwaardig genoeg is er op de sites over Nederlandse jazz prijzen (BUMA, Muziekencyclopedie, Wikipedia, etc) niets te vinden over de voorzetting van de Wessel Ilckenprijs in het Loosdrecht Festival. Goeie reden om de namen van de winnaars eens op een rijtje te zetten. Voorzover te achterhalen: Marcel Serierse (1983); Toon Roos (1984); Olaf Tarenskeen (1985); Frits Landesbergen (1986); Rob van Bavel (1987); Ruud Breuls (1988); Jan Menu (1989); Adriana Romijn (De eerste vrouw !,1990); Benjamin Herman (1991);;Wiro Mahieu (1996).

De jaren '92-'95 blijven duister. Als in 1996 Wiro Mahieu de laatste Wessel Ilcken Prijs wint ontvangt hij bovendien 3000 gulden van de gemeente Loosdrecht. Waarover hij 25 % kansspel belasting moet betalen. Zoals hij zegt : " Improviseren blijft gelukkig een gokje ".



Plastiek van Jan Wolkers dat vanaf 1963 nog steeds jaarlijks wordt doorgegeven



De bierpul voor de WI prijzen 1983-1996, met op de foto de prijs die in 1992 niet werd uitgereikt.

XI . Chris Dekker, karakter en muzikaal geweten

Het Loosdrecht Jazz Concours stamt uit 1958 en eindigde in 1996, precies 20 jaar geleden. Met drummer Chris Dekker (1932) als voorzitter van de jury en bassist Wiro Mahieu als winnaar.

De prijs werd vernoemd naar de op de Loosdrechtse Plassen tijdens waterskiën omgekomen moderne jazz drummer Wessel Ilcken. De ambiance van het concours vond vanuit Jachthaven Van Dijk uiteindelijk een plek bij het Loosdrecht Festival in de Swingboei van Ottenhome. De jazz was toen onderdeel van een breder festival , naast de Dolly Dots en andere grootheden.

Burgemeester Gieskens van Loosdrecht die de prijs uitreikte memoreerde in zijn toespraak zijn een paar weken tevoren overleden vriend Pim Jacobs, traditiegetrouw presentator van het Loosdrechtse jazz gebeuren. En samen met Rita Reijs sluitstuk van de laatste avond. De gemeente Loosdrecht hielp de Wessel Ilckenprijs, als onderdeel van het Loosdrecht Festival nieuw leven in te blazen ,met als beloning 3000 gulden voor jong talent. Een initiatief dat nu floreert bij het Prinses Christina Jazz Concours voor 12-21 jarigen.

Chris en zijn jury selecteerden uit ingezonden cassettebandjes. Jonge onbekende finalisten voor deze solistenprijs werden begeleid door gevestigd talent. Chris herinnert zich Benjamin Herman en Juraj Stanik als steunpunten voor tweede prijswinnaar Joost van Schaik. Hoog artistiek niveau, maar niet in overeenstemming met de sfeer van lollige swing die de organiserende Swingboei voor ogen had.

Bijgestaan door jury leden Piet Noordijk, Jaques Schols en Eef Albers had voorzitter Chris Dekker de grootste moeite om kwaliteit in de strijd tegen de commercie overeind te houden. Hij herinnert zich hoe hij tegenover een Raadslid van zich af moest bijten. Die kwam op voor zakelijke belangen, hij voor muziek. Zij wilde het concert van de winnaar vroegtijdig afbreken. Chris legde dat bevel manmoedig naast zich neer.

(opgetekend in 2016)



Chris Dekker

XII. Loosdrecht 50 jaar geleden

Gezien vanuit 2017 waren het Loosdrecht Jazz Concours 1967 bizarre bijeenkomsten met verrassende resultaten en veel media aandacht. Het was de 10e editie van het concours en buitenissigheden stonden in de tijd van Provo en protest volop in de belangstelling. De Gooi en Eemlander noteerde een pittige voorronde waarin de knuppel in het avant-garde hok werd geworpen. Pieter Boersma's groep PBMC met oa Hans Dulfer en Han Bennink speelde bijvoorbeeld de Ballade van de Arbeider uit de Scheerwolindustrie. Het orkest Hans Claessen, dwz zijn duo met Martin van Duynhoven, gaf zijn Cadmium Primiose ten beste. Het Utrechts Nieuwsblad en een tiental andere lokale bladen wisten te melden dat Hans Claessen wel 20 minuten lang "I could tell you: it could be dangerous for the whole mankind" riep. De rood aangelopen organisator Max van Praag maakte daar een einde aan: "Nu ophouden jongens".

Even interessant was het optreden van de Endatteme Jugband in de categorie Oude Jazz onder leiding van kunstschilder Frits Linnemann (1946-2011). Een jugband grijpt terug naar de tijd dat de ontwikkeling van de blues het moest doen met zeepkist en wasbord, waarbij de jug een kruik is waarin je bastonen blaast. Om een idee van de Endatteme muziek te krijgen: hun reunie in 2001 valt te beluisteren op:

<https://www.youtube.com/watch?v=0e1Q5HBDzpU>

Mag dan de start van het 1967 concours tot enige verbazing hebben geleid, de finale verliep meer dan naar wens. "Formidabele jazz op Concours Loosdrecht", lezen we in Dagblad De Stem uit Breda. De "Endatteme-jug band uit Rotterdam en het duo Frans (!) Claessen-Martin van Duynhoven uit Amsterdam waren de vuurpijlen die het Loosdrechtse publiek, inclusief de jury, tot volledig enthousiasme brachten". Beide groepen wonnen in hun categorie (oud, resp. avant-garde) waarbij Endatteme ook nog eens de ereprijs kreeg, een wisseltrofee als best voor de dag komende band.

*

De finalisten van het Concours anno 1967 op een rijtje:

Oud: Ted Easton Jazz Band; Endatteme Jugband.

Modern: Trio Lex Philips; Orkest Hans van der Veen; Jazz Relations.

Avant-garde: Pieter Boersma's PBMC; duo Hans Claessen/Martin van Duynhoven.

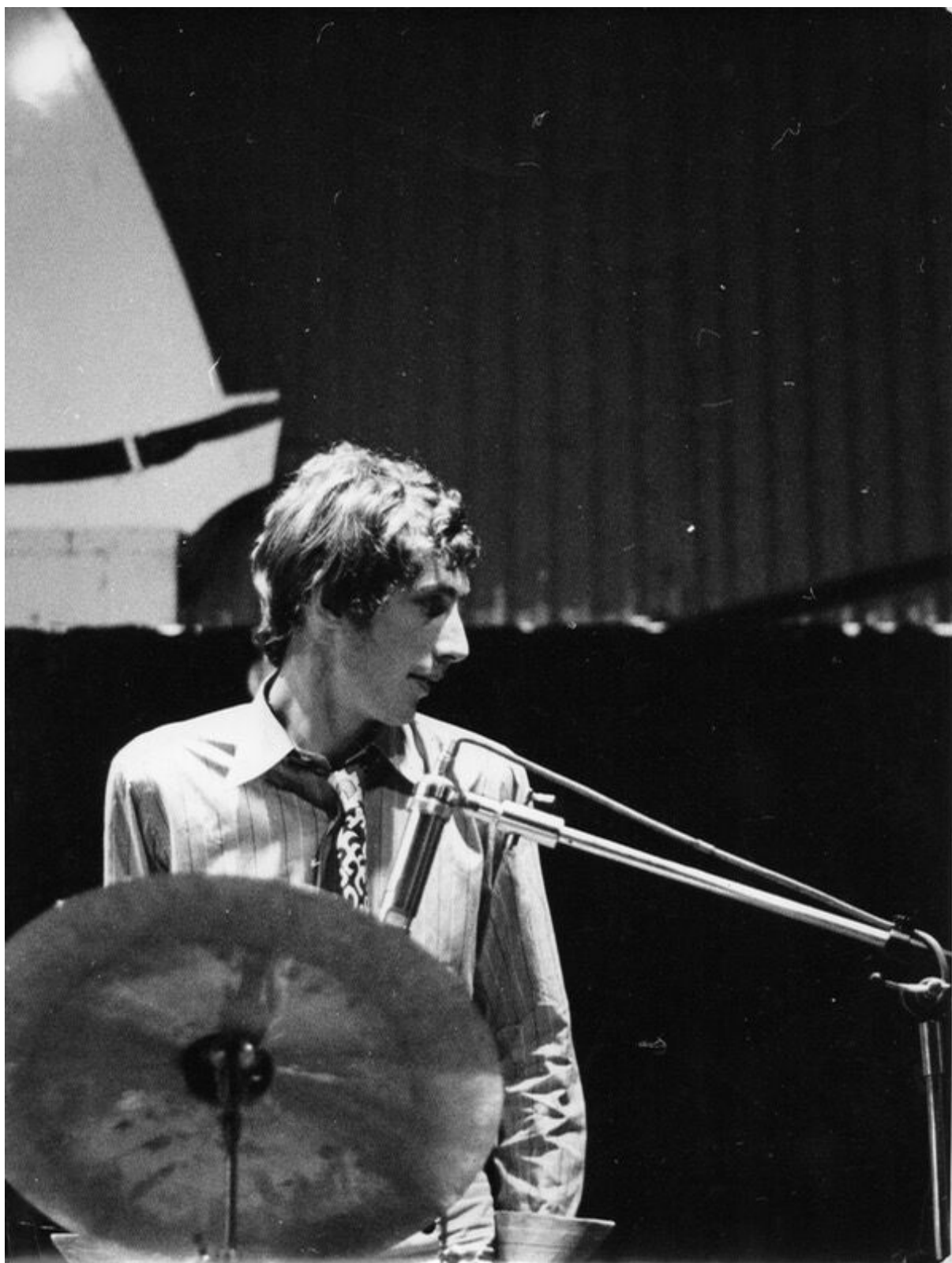
De concours avonden werd aangevuld met gevestigde namen, zoals uit aantekeningen van Aad Bos blijkt: Dave Pike, Rob Langenreis, Cees Cee, Piet Noordijk, Herman Schoonderwalt, Dick van de Capellen, Ruud Jacobs, Ferdinand Povel, Nedley Elstak en zangeres July Roberts.



1967



LJC 1967. Endatteme Jug band. Foto Paulus van Vliet



LJC 1967. Martin van Duynhoven. Foto: Paulus van Vliet



LJC 1967 . Pieter Boersma's PBMC. Foto Paulus van Vliet

XIII. Een Vliegensvlugge Buitenlandse Gast in Loosdrecht

Om het Loosdrecht Jazz Concours (1958-1970) extra aantrekkelijk te maken werd in de sessie voor beroepsmuzikanten ruimte gemaakt voor buitenlandse gasten. Het latere Loosdrecht Festival (1982-2000) zette deze traditie voort. En dat ging niet meteen van een leien dakje.

Voor de eerste editie in 1982 was tenor saxofonist Stan Getz aangekondigd, als topper van het festival. Daarop rinkelden de kassa's en werden ruim 1000 kaarten vooraf of aan de kassa van de Swingboei verkocht.

Een paar uur voor het aangekondigde optreden bleek dat het met Stan Getz niet zo goed ging. Hij was aangedaan door het overlijden van alt saxofonist Sonny Stitt. Zijn Europese tournee werd afgezegd en dokters attesten vrijwaarden hem voor claims.

Te midden van de paniek in de organisatie hield jazz presentator Pim Jacobs het hoofd koel, de vaste rots in de branding : "The show must go on".

Paul Acket ging na wie er nog beschikbaar was, en stuitte met een agent in Amerika op Dave Brubeck die in Oostende, een avondje vrij had.

Nog paar uur te gaan. Van Oostende naar Loosdrecht, wat is de snelste route ?

Pim Jacobs belde zijn vriend KLM directeur Orlandini die razendsnel een vliegtuigje van Oostende naar Rotterdam kon regelen. Op Airport Rotterdam stond een taxi klaar om Dave Brubeck met zijn vrouw Lola Whitlock en het kwartet naar de Swingboei te racen.

De Gooi en Eemlander kopt dat Dave Brubeck de organisatoren uit de puree heeft gehaald. En dat het Jazz-festival een reusachtig succes blijkt. Slechts 1 bezoeker had zijn kaartje terug gegeven.

Brubeck stond bekend om zijn goede huwelijk met Lola. Festival secretaris Yvonne Siemons herinnert zich hoe mevrouw Brubeck de haastig bij elkaar gesprokkelde dollars geroutineerd in een grote boodschappentas propte.



XIV.Kenny Clarke op Loosdrecht 1971

Een van de meest spectaculaire momenten in de geschiedenis van het Loosdrecht Jazz Festival was Kenny Clarke als voorzitter van het concours. Kenny Clarke, een jazz legende, vaste begeleider van Miles Davis in Parijs, keizer van het drummen met brushes en bebop pionier par excellence. Beoordelaar van onze jonge talenten.

Op de foto van 23 juli 1971 zien we MAX VAN PRAAG, de initiatiefnemer Loosdrecht Jazz Concours (links, staand), KENNY CLARK, voorzitter van de jury (staand ,rechts) en v.l.n.r. VARA presentator AAD BOS, productie leider MICHIEL DE RUYTER en JOOP DE ROO, chef lichte muziek NOS ,bij de persconferentie over het van 3 t/m 7 augustus te houden Internationale Jazzfestival Loosdrecht.



Opvallend is de rol die de omroepen speelden om Loosdrecht mogelijk te maken. Vooral de VARA droeg haar steentje bij, samen met de NOS. Voor de programmering werd gebruik gemaakt van het netwerk tussen de festivals via de European Broadcast Union. Met Montreux voorop en een buitengewoon actieve Italiaanse RAI. Zo kon Loosdrecht op zijn eigen manier een programma bouwen. Zelfstandig , onafhankelijk van impresario's en los van het Haagse Newport Jazz Festival, de voorloper van het North Sea Jazz Festival.

Onder invloed van de omroepen werd in 1971het festival omgebouwd van het over de zomervakantie verspreide Concours naar een compact 5-daags Festival. De middagen werden gevuld met het Concours, met als winnaar het Jurje Haanstra-kwartet dat van Jury-voorzitter Kenny Clarke een 10 kreeg ! Niet tot ieders genoegen. In de pers lezen we " kraak noch smaak muziek, onpersoonlijk en krachteloos". Volgens NRC/Handelsblad bleef het

kwartet in het vage. Die krant zag geen beroepscarrière voor hen weggelegd. Later dirigeerde Jurre het Metropole en andere orkesten en won prijzen.

De avonden waren voor Nederlandse professionals als Theo Loevendie, Hans Dulfer, Willem van Manen, Willem Breuker, Cees Schrama, Rob Madna, Pim Jacobs, ja wie niet al. De Amerikaanse bijdrage was ook al niet mis: Stan Getz, Bobby Hutchinson, Clarke Terry, Harold Land e.v.a.

Festival producer Joop de Roo (naast Aad Bos) stelde voor Loosdrecht 1971 een speciale ruim 20-mans Festival Big Band samen met Nederlandse, Europese en in Europa werkende Amerikaanse musici o.l.v. Jerry van Rooyen.

Uit 2015 herinneren we ons de door Gert Jan van den Dolder speciaal voor het Loosdrecht festival opgezette Loosdrecht Big Band met ook ruim 20 muzikanten. Daarvan speelden Ack van Rooyen en Eric van Lier ook in de 1971 Big Band mee.

Pim Fenger, augustus 2017